

Teater-biblioteket. N:o 3, En
cigarr : skämt med sång i en akt :
fritt efte...

Sv Saml Vitt Sv Dram Saml

TEATER-BIBLIOTEKET. N:o 3.

EN CIGARR

SKÄMT MED SÅNG I EN AKT.

FRITT EFTER EN FRANSK IDÉ.

AF

FRANS HODELL.

PERSONER:

2 Herrar. 2 Damer.

Pris 15 Cents.

CHICAGO.
And. L. Lofströms Förlag.

n. a.

PERSONER :

BRUMMER, kapitalist.
HILDA, hans fru.
POLYKARPUS OST, hökarebetjänt.
JULIA, husmamsell.

(Händelsen passerar i Stockholm.)

Ett elegant rum med fond- och sidodörrar. Till höger ett fönster och närmast avantscenen ett bord, betäckt af en stor duk.

FÖRSTA SCENEN.

OST (*sticker in hufvudet genom fonddörren*). Min förtjusande Julia finns inte här... och ingen annan heller. Jag kan således ogenerat stiga på. (*kommer fram på scenen, bärande en stor blomsterbukett.*) Hon fyller i dag sitt tjugonde år, och därför har jag beslutat uppvakta henne med en gentil blomsterbukett och några verser af egen fabrik.

Sång N:o 1.

(Dansk melodi.)

1.

För att min hyllning Julia ge
Julia Julia hoppsasa!
och henne glad och lycklig se
Julia hoppsasa!
hon dessa rosor nu skall få,
som jag har köpt vid Kornhamnstorg,
och nog de henne ska' förmå
att aldrig tänka på — en korg,

(*Börjar dansa.*)

Ack Julia, Julia, Julia, Julia hoppsasa!
Julia, Julia, Julia hoppsasa.

2.

Och verser har jag också här
Julia etc.
med hvilka jag haft stort besvär
Julia etc.

Ibland jag är poet, minsann
och skrifver vers förutan tal,
förstås på rim — dock säger man,
att jag uti reson är skral...

(*Dansar.*) Ack, Julia, Julia etc.

Åh tusan! Jag är inte så dum, som jag ser ut, heller. Om man den ena stunden rimsaltar, så finner jag ingenting orimligt uti att den andra stunden salta rim. Ja, jag känner på mig att jag har anlag för att bli något stort med tiden... Jag har idéer, som skulle kunna förväna

en hel eftervärld, om det inte vore så satans svårt att realisera dem... Men lika godt! med dessa verser... djäkeln så smånätta verser... skall jag åtminstone odödliggöra min sångmö, min lilla Julia, den sötungen... Ack, det är nu jämnt ett halft år, som jag varit "verliebt" i henne, men det har ännu inte kommit längre än till blickar och suckar... O, vår prosaiska tid vet inte hvad det vill säga för en poet, att få expediera sin sångmö med samma fläskskinka, som är ägnad att vidröra hennes egna purpurläppar... att för hvarje kilo smör ha det nöjet att väga fem kilo öfver... O, det är någonting skönt!... Ja, den kärleken är bra underbar... nog var jag kär, men jag blef kärare, och nu är jag — kärast. Men tyst... där kommer hon.

ANDRA SCENEN.

OST. JULIA från vänster.

JULIA. Ah, herr Polykarpus!... Ni här?

OST (*deklamerar patetiskt*):

O, du hulda mö, med rosor på din kind,
du blänker som en stjärna uti Norden,
din andedräkt är mild som sydanvind,
och dina ögon kasta strålar ned på jorden.
Som liljan står du uti lifvets vår,
din barm är hvit som snön — den hvita,
och fast i dag du fyller tjugu år,
så ser du yngre ut... ja, därpå kan du lita!
O, tag min hyllning här emot,
som jag dig ägnar oförtrutet;
tag rosorna, jag lägger för din fot,
ja, tag mitt lif — och tag mig själf på slutet!

(*Talar som vanligt.*) Ack, värdigas emottaga dessa ynnestbevis från ett klappande hjärta!

JULIA. Gud, så vackra verser... Hvem har författat dem!

OST. Och det kan ni fråga, min fröken? Kärleken gör oss alla till poeter.

JULIA. Herr Polykarpus talar så vackert, att jag sannerligen inte förstår hvad herrn menar.

OST. Den störste eller rättare den minste af edra beundrare har diktat denna sång.

JULIA. Och han skulle vara...?

OST (*knäfaller*). Ack, min fröken!... ni ser honom här, vid edra fötter, i min egen hedervärda person.

JULIA. Herr Polykarpus är då...?

OST. Den lyckligaste *ost* under himlen, i samma stund jag får höra mitt hjärta klappa i takt med ert eget hjärtas ticktack.

JULIA. Stig för all del upp!... Golfvet är inte sopat ännu och herrn smutsar ned kläderna genom att ligga så där på knä. För resten, om jag skall tala uppriktigt, så...

OST. Så...

JULIA. Så har ni redan mitt hjärta.

OST (*springer upp*). Hvad hör jag?... Julia, du är min... egen

lilla Julia... Hurra!... Ett bröllop skall det bli, vaktmästare, betjän-
ter, lajeker!... Ack, Julia, Julia, Julia hoppsasa!... Och färsk halm-
stadlax skall jag införskrifva direkt — från Tyskland. (*Svänger om
med henne.*)

JULIA. Men sansa dig, min älskade, och betänk att...

OST. Nu har vi ej tid att tänka på något annat än vår kärlek.

JULIA. Men hvad ska' vi då kunna lefva af?

OST. Af mat och dryck, naturligtvis. Jag har samlat ihop ett litet
kapital... jag öppnar min egen bod, och sedan...

Sång N:o 2.

Mel.: "*Säg farväl, lilla fjärl!*" etc.

1.

Uppå börsen jag stolt paraderar,
uti brännvin och sill spekulerar,
stora summor hvar dag inkasserar
och blir kallad, förstäs, herr patron.

2.

Stenhus köper jag se'n hela raden,
gör en rond i kalesch uti staden,
går på operan på första raden,
på Norrbro jag hvar dag tar motion.

3.

Jag supéer ibland arrangerar,
upp till riksdagsman snart avancerar,
man på sistone mig dekorerar,
och jag blifver en man med — geni.

4.

När jag slutat bland statsmännen brumma
och ej har några värf att försumma,
då jag skyndar mig hem till min gumma,
och hon lönen för mödan skall bli.

JULIA. Men en sak måste du lofva mig.

OST. Och det vore?

JULIA. Att aldrig plåga mig med svartsjuka.

OST. Jag svär därpå — vid min författareära!

JULIA. Ty att ha en svartsjuk man... Gud bevare mig därifrån...
Jag har nog sett min leda därpå under den tid, som jag konditionerat
här i huset.

OST. Hur så?

JULIA. Jo, herr Brummer är ett riktigt mönster för svartsjuka
män. Hela dagarna igenom brummar och bråkar han och inbillar sig
historier, af hvilka den ena öfverträffar den andra i galenskap.

OST. Kors, det var mycket tokigt det där... men hvad mig be-
träffar, så kan jag försäkra, att jag är from som ett lamm, som ett
barn, och mycket mer ändå — ty jag skriker inte en gång.

JULIA. Men jag hör herrns röst!... Du måste bege dig härifrån.

OST. Och lämna dig!... Åh, det kan inte vara ditt allvar. Låt mig få krypa in i din minsta vrå... bara för att ännu några ögonblick vara i din närhet och höra dina steg ljuda mot golftiljan.

JULIA. Sådana idéer... här finns ju intet gömställe.

OST. Där står ju ett bord... jag kryper under bordet. Farväl, min älskade! (*Bereder sig att krypa under bordet, men vänder plötsligt om.*) Hör nu... det var sant!... en puss skulle jag bra gärna vilja ha som sällskap i ensamheten.

JULIA. En annan gång... jag har inte tid nu. (*Springer ut till vänster.*)

OST. Jaså!... jag får väl lefva på hoppet då. (*Kryper under bordet.*)

TREDJE SCENEN.

OST gömd. BRUMMER och HILDA, båda från höger.

BRUMMER. Jag säger dig ännu en gång, att jag inte tål den där kunglig sektern. Jag vill bli kvitt hans visiter.

HILDA. Men en så hygglig och artig man... Hvad kan du väl ha emot honom?

BRUMMER. Just det att han är för mycket artig. Åh, jag har nog märkt med hvilka blickar han betraktar dig.

HILDA. Se så, börjar du nu igen med din svartsjuka. Jag vet inte, att jag förtjänt ett sådant bemötande af dig.

BRUMMER. Om jag är svartsjuk, så bevisar ju det hur högt jag älskar dig.

HILDA. En man, som uppriktigt älskar sin hustru, kan inte vara svartsjuk. Han litar på henne som på sig själf.

BRUMMER. Du har rätt, min gumma lilla, och från detta ögonblick skall du aldrig behöfva förebrå mig för svartsjuka.

Sång N:o 3.

(Melodi: Galopp.)

BRUMMER.

Aldrig mera skall jag svartsjuk vara,
från vår lyckas himmel hvarje moln skall fly.

HILDA.

Glöm ej det och håll ditt löfte bara,
och du säkert slipper mycket hufvudbry.

Tusende tal
sorger och kval
skapade bli
af jalousi.

BADA.

Tusende tal etc.

HILDA.

Se, min vän, på fågeln uppå grenen,
hur han kuttrar lycklig hos sin maka kär

OST (*för sig*).

Aj, för f-n, jag tröttnar uti benen,
det är mindre trefligt till att ligga här.

HILDA.

Ja, nu har flytt
all jalousi,
och vi på nytt
förnöjda bli.

BADA.

Ja, nu har flytt etc.

(*Hilda och Brummer galoppera kring scenen.*)

BRUMMER. Det är sant!... jag har några affärer att uträtta i staden. Farväl, min vän!... jag är snart tillbaka. (*Går genom fondörren.*)

FJARDE SCENEN.

HILDA. OST *under bordet*.

HILDA. Han är borta, Gud ske lof!... Ja, jag kan gärna säga Gud ske lof!... ty hans oupphörliga svartsjuka plågar mig förfärligt. Om han hade orsak därtill, så skulle jag aldrig säga någonting; men nu, när jag inte har minsta hemlighet för mig... ty allting anförtrotr jag honom. Men det är sant!... en hemlighet har jag...

OST (*för sig*). Aha! sanningen kryper fram till slut.

HILDA. Och den består däri, att jag är aldeles förtjust i att röka cigarr. Men, min Gud, det är ju så oskyldigt... och bland oss fruntimmer har hvar och en sin lilla vurm.

Sång N:o 4.

Mel.: "*Svaga sidan*".

1.

Här uppå jordens klot i alla zoner
ibland oss fruntimmer man träffar på,
jag det försäkrar, tusentals passioner,
som just är konsten till att rätt förstå.

2.

En skrifver vers och uppå månen kikar,
en ger på giftermålsannonser svar;
men hur hon efter äktenskapet fikar,
hon på "karmin" sin hemgift offrat har.

En springer jämt och ständigt uti kyrkan
och snyftar, gråter, så det är besatt,
en annan ägna plär sin hela dyrkan
blott åt en knämops och en liten katt.

4.

En svärmar blott för klänningar af siden,
en kan ej lefva utan ett glas vin,
och mången följa vill den gamla tiden,
begagnar pudrat hår och nobel min...

5.

En annan blandar sig i politiken,
en sjunger serenader på gitarr,
en uti spegeln ser en vän i viken...
men jag... jag svärmar blott för — en cigarr.

(*Tager fram ett par cigarrer.*) Här har jag ett par cigarrer, som jag köpt nere i frukthandeln. Till en början vill jag rigla dörren... Min man är borta och ingen ser mig... (*Tänder en cigarr.*)

OST. Hon inbillar sig visst att jag är blind.

HILDA. Nu skall jag riktigt njuta... ja, det är säkert!... Om någon såg mig så här, med cigarr i mun... jo, det skulle förorsaka en vacker uppståndelse.

OST. Nej, tvärtom... jag blir tvungen att ligga kvar.

HILDA. Men hvarför skall just mannen ha alla privilegier för sin egen räkning?... Kan inte också kvinnan få följa sin smak?... Det heter visserligen, att hon bryter mot etiketten genom att draga några bloss ur en cigarr... men hela brottet går ju upp i rök och lämnar inga spår efter sig. (*Ämnar sätta sig, men i detsamma höres en bultning på fonddörren.*) Ack, min Gud, det är min man!... Hur skall jag bära mig åt?

OST. För f-n!... nu är hon vackert i knipan.

BRUMMER (*utanför*). Hilda!... öppna då!...

HILDA (*gömmet cigarren*). Jag kommer!... jag kommer! (*Öppnar dörren.*)

FEMTE SCENEN.

DE FÖRRA. BRUMMER.

BRUMMER. Hvarför är dörrn riglad innanför?

HILDA. För... för att låset är sönder... och...

BRUMMER. Och för att du fruktade, att jag skulle komma så hastigt hem... inte så?

HILDA. Hvad menar du?

BRUMMER. Hvad jag menar... Jo, att... att jag glömde mitt paraply hemma, och alldenstund det regnar ute, så...

HILDA. Så vände du tillbaka för att hämta den. Den står där inne. (*Går till höger.*)

SJÄTTE SCENEN.

BRUMMER. OST.

BRUMMER. Besynnerligt!... hon hade riglat dörren. Hvad kunde orsaken vara därtill? (*Luktat i vädret.*) Men hvad är det?... här luktar cigarr... cigarrök!... Hvem har rökt här under min bortovaro? Blixt och dunder! Kunglig sektern har varit här... här hos min hustru. Åh, den bedragerskan, den hycklerskan! Och likväl undrar hon på att jag är svartsjuk. Men hvar finna bevis på hennes brottslighet? ... Åh, Julia skall upplysa mig! (*Skyndar ut till vänster.*)

OST (*under bordet*). Det där tycks vara en farlig baddare. Lilla frun hade inte så orätt, då hon trodde att här skulle bli uppståndelse ... och därför är det bäst att jag reser på mig! Han kunde lätt hitta på mig här under bordet, och då riskerade jag att få gå hem utan både armar och ben... Nej, pass vackert! jag kilar på dörren. (*Ämnar krypa fram.*) Åh, för tusan!... där kommer han igen. (*Drager sig tillbaka under bordet.*)

SJUNDE SCENEN.

OST. BRUMMER och JULIA från vänster.

BRUMMER. Tala!... svara!... har han varit här?

JULIA (*afsides*). Ack, min Gud!... han har säkert upptäckt.

BRUMMER. Nä?...

JULIA. Ja, han har varit här... men jag försäkrar, att det var alldeles inte mitt fel.

BRUMMER. Nej, det vet jag nog... Nä, hvad gjorde han här?

JULIA. Han lämnade bara en blomsterbukett.

BRUMMER. *Bara* en blomsterbukett! (*Afsides.*) Den spetsbofven!

JULIA. Och några verser, som han själf hade skrivit.

OST. Jag tror att hon talar om mig.

BRUMMER (*afsides*). Han skrifer vers till min hustru. Det är något för starkt.

JULIA. Men jag försäkrar, att det var alldeles inte mitt fel. Som herrn vet, så handla vi mycket i hökarboden här midt emot.

BRUMMER. Hökarboden?... Hvad f-n har det här med hökarboden att göra?

JULIA. Han konditionerar där.

OST (*för sig*). Så där... nu är jag riktigt på tapeten.

BRUMMER. En hökare!... Hon har således två älskare?

JULIA. Nej... jag försäkrar, att jag har aldrig varit kär i någon annan.

OST (*som förut*). Hon är gudomlig, på min ära.

BRUMMER. Hvem fanken talar om er?... Här är fråga om min hustru.

JULIA. Om frun... Herrns fru... Nej, då vet jag rakt ingenting.

OST (*som förut*). Det var komiskt.

BRUMMER. Men hvarför vet hon ingenting? Någon har varit här och rökt cigarr under min bortovaro... det känns ju lång väg. (*Bägge lukta i vädret.*)

JULIA. Ja, herrn har min själ rätt.

BRUMMER. Nå?

JULIA. Nå...

BRUMMER. Nå...

JULIA. Nå...

BRUMMER. Ni är ett nöt... gå er väg!

JULIA (*afsidet.*) Ack, om jag hade Polykarpus i säkerhet ändå!
(*Går till vänster.*)

ÅTTONDE SCENEN.

BRUMMER. OST.

BRUMMER. Om jag också skall genomsöka hela huset, så skall jag ha reda på den uslingen.

OST (*som förut*). Uslingen!... Det skall troligtvis vara jag, det... Gud låte hans visitation inte sträcka sig till den här delen af huset.

BRUMMER. Jag känner en hel krater i mitt inre. Jag vore färdig att... det känns ju ganska väl på lukten, att... min själ är i uppror och jag darrar af vrede. Ja, det känns ganska väl, att någon har rökt cigarr... hela rummet är ju uppfyllt af rök. Men jag skall hämnas... jag skall... Där kommer hon. Märkvärdigt!... hennes blotta åsyn afväpnar mig.

NIONDE SCENEN.

DE FÖRRA. HILDA.

HILDA. Här är din paraply... Jag fick inte reda på den strax.

BRUMMER (*rycker den till sig*). Tack!

HILDA. Hvad fattas dig, min vän!

BRUMMER (*lyfter på den ena stolen efter den andra*). Ah, ingenting!

HILDA. Hvad söker du?

BRUMMER. Min hatt!

HILDA. Här är den.

BRUMMER (*som förut*). Paraplyn!

HILDA. Den har du redan fått.

BRUMMER (*som förut*). Min hatt!

HILDA. Den har du på hufvudet.

BRUMMER. Paraplyn!

HILDA. Så distra!... Paraplyn har du under armen.

BRUMMER. Min hatt! (*Plötsligt*). Ah, kanske inne i kabinettet!
(*Springer in till höger.*)

HILDA. Hvad går åt honom?... Han rifver bland möblerna... han drager ut spegellådorna... han öppnar kakelugnsluckorna. Hvad skall det här betyda?

OST (*som förut*). Ja, inte vet jag.

HILDA. Han talade nyss om angelägna affärer, men nu gör han sig ingen brådska.

OST. Ja, det ska' Gud veta... snart börjar jag att tröttna på det här.

HILDA. Seså... nu kommer han hitåt.

OST. Uff!... nu börjar frossan igen.

BRUMMER (*kommer in*).

HILDA. Säg, min vän, hvad du söker, och jag skall leta reda på det.

BRUMMER. Min hatt! (*Lyfter upp duken på den delen af bordet som är åt fonden, hvarvid Ost kryper fram på den sidan som är åt publiken.*)

OST. Han vill leka kurragömma med mig. (*Kryper tillbaka igen.*)

HILDA. Hur många gånger skall jag upprepa, att du har hatten på dig?

BRUMMER (*plötsligt, afsides*). Ah, en ljus idé... Jag går ut men kommer strax tillbaka och öfverraskar henne på det sättet.

TIONDE SCENEN.

HILDA. OST.

HILDA. Jag förstår aldeles inte, hvad som gjorde honom så besynnerlig. Han har ett konstigt humör, som är ganska svårt att komma underfund med. "Min hatt!... min paraply!" ropade han oupphörligt!... Hvad skulle det betyda?... Och med hvilken fart han skyndade på dörren... Ah, här måste vara något å färde, som jag bestämdt ska' ta reda på... men, lika godt!... han är nu borta, och för att kunna vara mycket mera säker, vill jag för andra gången rigla dörren. (*Riglar dörren.*)

OST (*som satt sig ordentligt under bordet*). Han är borta... ja, det är mycket bra; men hon kunde gärna ha följt sin mans exempel. Ligger jag här längre, så somnar jag bestämdt, och stiger jag nu fram och presenterar mig, så får min lilla cigarrökerska dändimpen, och det är lika illa.

HILDA. Nu kan jag äntligen ostörd få röka min lilla cigarr. (*Tänder cigarren.*)

OST. Jo, det här har jag för att jag är för mycket svärmisk af mig... men hvad gör inte den sanna kärleken? Likväl tycker jag, att Julia, den sötnosen, kunde komma hit och gjuta en aldrig så liten tröstens balsam i mitt söndersargade hjärta.

HILDA (*sätter sig och blossar behagligt på cigarren*). Så där... nu är man riktigt i sitt esse: en mjuk stoppad länstol och cigarr i munnen.

OST. Jaså, hon röker cigarr... Nä ja, hvad det anbelangar, så behöfver jag inte vara sämre... Men länstolen... inte är den mjuk... Det vore synd att säga. (*Tager fram en cigarr och tänder den.*) Så ja!... åtminstone något tidsfördrif tills förlossningens timme slår.

Sång N:o 5.

I.

(*Dansk melodi.*)

HILDA.

Hvad det är skönt att uti ensamheten,
med en cigarr få svärma fritt så här!

Man glömmet genast äktenskapsförtreten,
att man är gift...

OST.

Men ej att man är kär.

2.

HILDA.

Hvar gång min man mig plågar med begrundan,
om jag är honom trogen...

OST.

Sådan narr!

HILDA.

Helt oförmärkt jag då mig skyndar undan
och finner trösten i en — god cigarr.

3.

Jag himlen skådar uti rökens blånad.

OST.

Jag tror, min själ, hon ock poetisk är.

HILDA.

Kors, hvad min man nu skulle bli förvånad,
om han mig funne sittande så här!

ELFTE SCENEN.

DE FÖRRA. BRUMMER.

BRUMMER (*stiger varsamt in genom fönstret*). Den här gången
skall hon inte undkomma mig... Nu aktade jag mig för att knacka
på dörren... Ah nej!... trolösa kvinnor veta nog att taga sina försik-
tighetsmått. Men att jag skulle göra min entré den här vägen, det har
hon inte kunnat ana. (*Märker Hilda.*) Ah....

HILDA (*Springer upp*). Ah!

OST (*som förut*). För tusan!... han själf!

HILDA (*med förvåning*). Är det du?

BRUMMER. Och du?...

HILDA. Jag... jag. (*Faller på knä.*) Ack, förlåt mig, om jag
gjort dig emot och inte yppat min hemlighet; men den är ju så oskyl-
dig.

BRUMMER (*hoppas ner från fönstret och faller också på knä*).
Hilda!... min hustru... min goda hustru! ... det är jag, som skall
be dig om förlåtelse. Jag misstrodde dig, fastän jag hade orätt.

HILDA. Ah, nu förstår jag allt! Ditt besynnerliga uppförande
nyss...

BRUMMER. Var en följd af cigarröken, som jag fann här i rum-
met.

HILDA. Men som ingen annan än jag hade skaffat hit. Din tok!
när skall en gång din svartsjuka försvinna!

BRUMMER. Från detta ögonblick, min älskade. Men, apropos...
det var en mycket fin lukt på din cigarr. Har du flera?

HILDA. Här har jag en till som jag ämnade för morgondagen.
(*Lämnar Brummer en cigarr.*) Men behagar du, så...

BRUMMER. Stor tack, min vän! (*Tänder sin cigarr på hennes.*)
Åh, den är charmant! Du har en ypperlig smak, min gumma lilla.
(*Båda två stiga upp.*)

Sång N:o 6.

(Mel.: "*Dansom med lust och skämt*" etc.)

BRUMMER.

Låtom oss alla sorger glömma,
nu uppå glädjen tänka blott,
och om vår sällhet saligt drömma,
ty vi hvarandra nu förstått.
Af röken som gick från cigarren,
blef jag tokig och dum som ett ök —

:|: Taratata :|:

Men aldrig mer jag liknar narren,
all jalousi går upp i rök.

BÅDA.

Låtom oss alla etc.

(*Figuré under reprisén.*)

HILDA.

Ett ömmare band du har knutit
genom löftet du gifvit mig nu.

BRUMMER.

:|: Taratata :|:

HILDA.

Fast ofta samma ed du brutit,
jag tror du bli ej mer jaloux.

BÅDA.

Låtom oss alla etc.

(*De figurera mot hvarandra.*)

HILDA. Nu äro ju alla moln försvunna från din panna. Men du
ser ändå inte riktigt glad ut... Vill du ha ett glas vin kanske?... Jag
skall säga till om det. (*Går till vänster.*)

TOLFTE SCENEN.

BRUMMER. OST.

BRUMMER. Nå, det måste jag säga var kuriöst!... Det var hon
som hade rökt cigarr... Men någonting faller mig in: när hon velat
hålla sin passion hemlig... hur har hon då kunnat få cigarrer? Ah,

det måste jag ha reda på innan jag blir lugn... Men hvad är det?... Det röker under bordet... Blixt och dunder!... en karl... en karl under bordet!

OST (*stiger fram*). En handelsbokhållare menar ni... Mjukaste tjänare!

BRUMMER. Mjukaste tjänare!

OST. Mjukaste tjänare!

BRUMMER. Herre!

OST. Herre!

BRUMMER. Ni är en usel bedragare!

OST. Hvad behagas?

BRUMMER. Ni är en skurk!

OST. Herre! Ni chikanerar mig.

BRUMMER. Ni har bragt vanära öfver mitt hus.

OST. Fan heller...

BRUMMER (*i vredesmod*). Ni har... ni har...

OST. Krupit under bordet och rökt en cigarr... ja, det är allt hvad jag gjort.

BRUMMER. En cigarr!... Det är alltså inte hon, utan ni...

OST. Efter alla anledningar måste det vara jag... såvida det inte är någon annan.

BRUMMER. Med hvad rättighet har ni inträngt i mitt hus, herre?

OST. Inträngt!... Ser ni den där dörren?

BRUMMER. Nå?

OST. Genom en så bred dörr behöfver man inte tränga sig in.

BRUMMER. Nej, nu går det sannerligen för långt... Ni har kommit hit för att uppvakta min hustru... ni gömde er under bordet, därför att jag öfverraskade er... ni är min hustrus älskare... med ett ord: ni måste slåss med mig!

OST (*hoppas till*). Skall jag slåss med er?... Åh nej... jag tror, att vi låta bli... allt slagsmål är förbjudet.

BRUMMER. Men ni måste, herre!

OST. Jaså... Gudbevars!... Om ni så nödvändigt befaller det... så ingen rådder här. Men var så god och säg mig hvarför skall jag slåss med er?

BRUMMER. Vid Gud!... ni värmer alltför mycket min kallblodighet. (*Afsides*) Och jag, som ett enda ögonblick kunde sätta tro till hennes försäkringar... som var nog dum att låta föra mig bakom ljustet af hennes fagra tal.

OST (*afsides*). Nu börjar han bli riktigt dårhusmässig... Jag gör klockast i att kila min väg. (*Springer mot fonden.*)

BRUMMER. Stanna, herre!... Ni skall gifta er med min hustru.

OST. Skall jag gifta mig med er hustru?... Nej, jag är mycket smickrad af er artighet, men kan inte ha den äran.

BRUMMER. Och hvarför inte?

OST. Emedan jag redan är förlofvad.

BRUMMER. Allt bättre och bättre!... Och likväl kan ni ha den djärfheten att kurtisera min hustru?

OST. Ni bedrager er, min herre. Det är fröken Julia, som har det nöjet att vara föremål för min kurtis.

BRUMMER. Julia?

OST. Ja visst!

BRUMMER. Nå, än min hustru då!

OST. Behåll ni er hustru för er själf! Inte har jag med henne att göra.

BRUMMER. Ni älskar henne således inte?

OST. "Inte ett dugg!" sa' Settervall.

BRUMMER. Men hur har ni kommit under bordet?

OST. Jag har krupit dit naturligtvis. Det var en fix idé, men som blott tjänar som varning att hädanefter slå bort alla dylika idéer.

BRUMMER. Herre!... låt mig få omfamna er!

OST. Nå nå... krama inte så satans hårdt.

BRUMMER. Ni ger mig lifvet åter... Apropos! ni är kanske hökare?

OST. Alldeles!

BRUMMER. Och skrifer vers?

OST. Både nätter och dagar.

BRUMMER. Och ger bort blomsterbuketter?

OST. Mycket riktigt!... Ja ja, det vill säga endast till Julia, min lilla fästmo... Hoppas att vi snart ska' få gifta oss.

BRUMMER. Men det förbjuder jag.

OST. Och hvarför det?

BRUMMER. Emedan jag är hennes giftoman.

OST. Herre! ni måste ge mig henne!

BRUMMER. Och hvarför det!

OST. Emedan jag eljest tynar bort af sorg... försvinner som en dimfigur. Ja, herre! Jag måste ha henne! I annan händelse så...

BRUMMER. Så...?

OST. Så blefve det ett äktenskap mindre här i världen... och det vore ju skada. Kom ihåg skriftens ord: "Det är inte godt att mannen blifver allena."

BRUMMER. Nå, så tag henne då... och tag min välsignelse på köpet. Men på ett villkor: ni får inte yppa någonting om det här uppträdet för min hustru. Men, tyst!... där komma de!

TRETTONDE SCENEN.

DE FÖRRA. HILDA och JULIA från vänster.

HILDA. Här, min vän, har jag skaffat dig äkta sherry.

JULIA (bärande en bricka med glas). Ack, min Gud... Polykarpus!

BRUMMER. Låtom oss tömma en skål för fyra lyckliga själar, som skola se sin lycka i hvarandra.

HILDA. Hvad menar du?

JULIA. Men jag förstår inte...

OST. Det är ingen konst att förstå: jag är din fästman och du min fästmo... jag blir din man och du min hustru.

BRUMMER. Och jag stannar hos min lilla gumma och hoppas att hvarje äkta man har förtroende för sin hustru isynnerhet om hon — röker cigarr.

(*Alla fatta sina glas.*)

Sång N:o 7.

(Samma melodi som nr 6.)

ALLA.

Låt om oss alla sorger glömma,
nu uppå glädjen tänka blott,
och om vår sällhet saligt drömma,
ty vi hvarandra nu förstått.

BRUMMER.

Som svartsjuk jag blifvit kurerad.

HILDA.

Därför ser du mig glad och nöjd.

BRUMMER.

:|: Klingeli klang :|:

OST.

Jag är nu riktigt inspirerad.

JULIA.

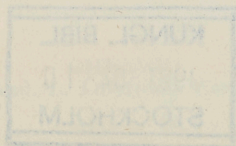
Och hjärtat klappar utaf fröjd.

ALLA.

Lustigt musikens toner ljuda,
högt lyfter skämtet sitt standar...
och vi nu hoppas er få bjuda
ännu en gång på — "*En cigarr*".

(*De klunga och figurera mot hvarandra.*)

(*Ridån faller.*)

TEATERBIBLIOTEKET

innehåller en samling af små teaterstycken, lämpliga för sällskapsteatrar etc. Priset är 15 cents per exemplar, 2 ex. för 25 cents och 10 ex. för \$1.00.

Samlingen kommer att fortsättas.

1. Min Hustru eller En natt i Falkenberg.
2. Karl Sabelträff och hans Rivaler.
3. En Cigarr.
4. En Orolig Natt.
5. En Brottslig Betjänt.
6. En Dag under Smekmånaden.
7. En Svartsjuk Tok.
8. Kärleken i Regnväder.
9. Tre Förälskade Poliskonstaplar.
10. Mamsell Sundblad vill gifta sig.
11. Värmländingarna.
12. Anderson, Petterson och Lundström.

Kunna erhållas hos de flesta svenska bokhandlare eller också direkt från förläggaren:

AND. L. LOFSTROM, 3252 N. Clark st., Chicago, Ill.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

